

**ÉN NEM PAPIRRA
ÍROK**

TATÁR BOTOND
versei

Lectori Salutem

Tatár Botond egyetemista. Tatár Botond fiatal tehetség. Tatár Botond Nemzetközi Mécs László Irodalmi díjas, és Az Év Verse (2023) I. helyezette.

Ha csak ennyit írnánk e fiatal szerzőről: már ez is elég lehetne. Az évek, évtizedek alatt több ezer szerzővel foglalkoztunk, köztük rengeteg tehetséggel.

Mert az írás: jel. ...és igenis : az örökkévalóságnak.

A próza, a költészet az, ami megérint, ami szinte arcul csap. Ha elolvassunk egy novellát, egy karcolatot, vagy egy verset: tudjuk és érezzük: megérkeztiünk. Jó elringani a szavak tengerén...

Én nem papírra írok- s e vers nemcsak címadója e szép kötetnek, hanem egy cél kijelölése is.

Ércnél maradandóbb- ez jutott eszembe , amikor elolvastam – szerkesztettem a szerző versgyűjteményét. Ércnél maradandóbb: egy dokumentumfilm és egy 2007-ben kiadott könyv címe is. Igen, ércnél maradandóbb.

S meglátásom szerint e szép és tartalmas kötet írásai maradandóbbak, még az ércnél is.

A címadó versből idézve:

Az emberekbe írok: testbe, agyba, szívbe

Görbül strófaímnak gabalyodott ríme.

S ha igazzá válik e profetikus sor(ok), akkor nagyot sóhajtvá kijelenthetjük: e kötet minden egyes sora, minden egyes szava szíven üt, lelkünkbe és lelkünkhez ér.

Az Arc című versből idézve:

Próbáljátok meglátni:

Hogy ott az öröm - virágkelyhen

Éppen csak egy nektárnyi,

Éppen csak egy zümmögésnyi,

Kövér, döngő boldogság

A szerző ennél szebben, ennél „maradandóbban” nem is tudta volna megfogalmazni azt, hogy mi a boldogság.

Mert valóban: vegyük észre a sok piciny dolgot körülöttünk, mindent, mindent!

S így válik a zümmögésnyi boldogság egy kerek egésszé.

Így lesz miénk a Világ.

Olvassák és szeressék Tatár Botond írásait.

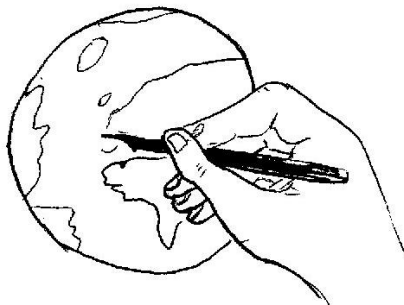
Rátz Ottó

szerkesztő,

a Kék-Fehér Könyvkiadó alapító igazgatója

Én nem papírra írok

Én a verseket nem lapokra
írom:
Az egész világ lett az én
papírom,



Az öreg világ, hol mégis
annyi új van...
Mert tinta a lelkem és golyóstoll az ujjam.

Kóbor soraimat utcakőre róvom,
S ezer ház falára, legyen bármely ódon.

Romos múzeumok oszlopánál állva,
Belehúszom őket a kultúra porába.

Az emberekbe írok: testbe, agyba, szívbe
Görbül strófáimnak gabalyodott ríme.

Szavakkal írni se, mondani se bírnám:
Szerelmem kezére csókolom a lírámm.

Ha ráomlik a tájra a nyár nehéz palástja,
Rávészem őket a hajladozó fákra.

Ha fakít a tél, a fagyott, fehér, kókadt
Gallyakra írom a fűtő, téli szókat.

Bús ég alatt néha, búsan lépegetve,
Belesodrom őket a gomolyfellegekbe.

Sajgó könnyek között, darabokra törve,
Ráhintem őket a csöndes víztükörre.

Ha minden mocskos, írok én a sárba,
És a hangzavarba, ha túl nagy már a lárma.

Éjszakai kószán, részegen meredve,
Ráfírkálom őket az ázott levelekre.

A homály markán, hol senki nincs velem,
Köhögő bagóim füstjébe lehelem.

Hangos ivókban, kedvben fuldokolva,
Belékacagom a habzó, piros borba.

A halál lábánál, gyengén rogyva térdre,
Súgva csepegtetem a habzó, piros vérbe.

És a halál után a pokol kapujára...
És a mennyben suhog soraimnak szárnya...

Mert tinta a lelkem, s csak a lélek örök.
Hangjain én a végtelenbe török -

Hogy mindenki hallja és mindenki lássa,
Hogy ne fogjon rajta az időnek múlása,

Hogy tűnő költészetem sose tűnjön innen:
Én nem papírra írok. Az én lapom a minden.

Arc

Nézzetek egymásra, emberek.
Nézzétek azt az ismerős arcot,
Mi tegnap talán el is borult,
És a konyhából kiviharzott,
Lángra lobbant, majd elsápadt,
Villámot lött szerteszét,
Vagy elpirult, mikor meglátta
Félmeztelen kedvesét,
Az arcot, melyre az a kedves
Talán csókot is nyomott,
S rásimulva, szerelmesen,
Ismerősen suttogott,
Melyet fájón karmolásztak
Örömnők és hűtlenek,
De régen anyja csókja nyomta,
Vagy nagymama gyúrta meg,
Az arcot, mire nehéz sora
Ráragadt már száz pofont,
S barázdaként nyúlik rajta
Minden kétely, átok, gond,
És mellettük minden mosoly -
Próbáljátok meglátni:
Hogy ott az öröm - virágkelyhen
Éppen csak egy nektárnyi,
Éppen csak egy zümmögésnyi,
Kövér, döngő boldogság.
Nézzétek meg azt az arcot,
Mennyi minden volt hozzá
Jó és rossz a sok év alatt,

Míg most elétek került,
Hogy nézhessétek vonalain
A teljességet, és az űrt,
És eltűnődjete majd végül:
Hol láthattam, Istenem...
Ezt az arcot, ezt a szempárt
Valahonnan ismerem...
Nézzétek meg, barátaim,
Nézzétek meg egymást jól,
Láthatjátok utcaszélen,
Buszon, képen, meg bárhol,
Hogy minden arc, amit az élet
Rárajzolt a világra,
Ugyanazon díszes csokor
Egy kis színes virága,
És a végén minden kehely
Ugyanúgy hull a földre,
És ugyanolyan jó illatú,
Szürke por lesz belőle,
És ugyanaz a szél veszi föl,
És ugyanoda viszi el,
Egy kupacba, nagy kupacba,
Messze le, vagy messze fel,
És jusson erről eszetekbe -
És jusson az enyémbe is -
Hogy mi tényleg egyek vagyunk
Halva is meg élve is.

Egy születésnap előestjén

Sötét szobám gyertyavilág nem zavarja.
Kint az utcán részeg népek erre-arra.
Az én fejem se tiszta már.
Félig-teli bendő hangján korgok.
Aki jobban szétnéz, talán boldog,
Teli gyomrot is talál.

A dróthuzalok áramának kattogása,
S a molylepkéket gyilkolászó utcalámpa
Énekelnek mondókát.
Jobban esik ez a szennyes dal nekem,
E háttérzajból dallammá lett sejtelem,
Mint ahogyan gondolnád,
Mint ahogyan gondolnám.

Úgy érzem, hogy nekem szól. De pökhendi
E hit attól, ki mindig őket ömlengi:
A hangokat és az utcát.
Eleinte újnak tűnik minden ilyen szavalat,
Míg egy estén azon kapod magadat:
Egy életet hazudsz át.

A mai este mégis dalol künn nekem,
Piros-betűs, egyetlenegy ünnepem.
Az utca sötét, mint a szén.
Rám olvashat, megérdemlem minden szitkát,
Tudom már, hogy mi csordogál benne kint át,
Úgy érzem, már tudom én.

Tudom én, hogy milyenek a szenvedélyek.
Tudom én, hogy mire jó az ember-élet.
Mindkettőből adatott.
Néha felnőttes fejembe tolult a múlt,
De ha fejem fölé fodros sötét borult,
Nem kerestem a napot.

Most se teszem. A hangokat dalnak hallom,
Várom, hogy majd feljöjjön a piros alkony,
Holtomig várom, ha kell,
Hogy a világot, mi sok kis embert vert át
Velem együtt, mint egy olcsó gyertyát:
Gúnyosan fújhassam el.

Egyszer, barátaim...

(Azoknak, akik ittak rám)

Egyszer, barátaim, egy sötét, téli éjen,
Amint szájunkhoz rossz bort emelünk,
Megáll a kezünk hirtelen fehéren,
S lanyhán bicsaklik előre a fejünk,

Markát a szívünk nyakunk köré fonja,
S megáll aztán, hogy dolgát befejezte,
Földől a székünk, s nézünk a plafonra.
Bizony, barátaim, meghalunk egy este.

Egykedvű szemekkel kísérvük végig,
Ahogy egy ócska ládikába dobnak,
Koszorú ruhánkat öltönyre cserélik,
S földbe tesznek - mert föld jár a halottnak.

Néhányan talán sírnak majd a dolgon.
Kacifántos, nagy könnyeiket hintik
Ránk, és mi ezt érzelmetlen, zordon
Tekintettel nézzük - ahogy néztük mindig.

De sápadt arcunkra mégis vigyort firkál,
Barátaim, majd egy furcsa kocsma-jog.
Mert lesz pár cimboránk, ki koccint a sírnál,
És harsányan, boldogan, nevetni fog.

Néha-néha, egy nyári éjjelen

Én boldog vagyok, nevetek, ha láttok,
Én kedvessé mázoló magam,
Barátotok vagyok, ivócimborátok,
Bölcsen hirdetem, hogy a ma: *ma* van.

De néha-néha, nyári éjszakákon,
Hideg, nedves sötétbe megyek
Hol nem talál a meleg-lelkű álom,
És nem látnak a boldog emberek.

Olyankor sírok, és a vakság issza
Keserű könnyem, hogy ne hulljon földre.
Hogy a múltat sírom-e vissza,
Vagy a jövőt siratom előre,

Én nem tudom, csak ömlik a könnyem,
És együtt sír az idő velem -
Aztán elsétálok, boldog közönyben,
Néha-néha, egy nyári éjjelen.

Őszi harmat

A világ nagy, barna, ázott lábnyom,
Túlélő levelek vacognak a fákon,
Ezer vékony ágon
A túlvilág szürke fénye retteg.
És a halottak fölébrednek.

Kibújnak a sírból, elhányják a földet,
Sovány, sárga arcuk körbe néz,
Van ki ép, van kit nagy seb ölt meg,
Ruháikat elrágta a zöld penész,
És csak állnak ott, sok hívatlan vendég,
Ki vendéglátó volt e földön nemrég.

Körbenézik az ismeretlen tájat,
A félős levelek reszkető hadát,
S megfájdul szívükben minden, ami fájhat
Éveken, korokon, férgen, mocskon át,
Arcuk mind az ég felé fordul,
S üres szemükből halkan kicsordul
Egy nagy, száraz, síri könnycsepp.
Mert élni nehéz, de sírni könnyebb.

Sírnak a halottak, az este sír velük:
Az életet siratják, az életet bizony.
Ott volt a házuk, ott volt mindenük.
S egy nevük maradt a síron.

Könnyek között a holt avarra rognak
Sorra a bánatos, rémisztő halottak,
Elsusognak ott egy szörnyű imát térden,
Lefekszenek aztán, lassan és kimérten,
S lent, a sírban, lent, a hant alatt
Kisírt szemekkel tovább alszanak.

S másnap, aki temetőbe téved,
Bánatos, harmatos, tépett,
Halott őszi leveleken lépked.

Nyugodt pillanat

Ezt adom ma nektek,
Innen a langyos ágyról, ahol fekszek,
Egy-szál kiscatyában, s hol mellettem bő
Nadrágban fetreng a lusta idő.
A világ szórva leng a függönyökön át,
Nőm az asztalnál festi épp magát,
És haját fésüli, mint egy régi képen,
Min egy bánatos kislány fészülködik éppen,
Merengőn, fehéren, olajjal, vásznon.
Vizes hajam az ágyába rázom,
S ezer párnán pihennek a cseppek,
Szívem köztük lószúnyogként repked,
Hatalmas testtel, ügyetlenül, nagyban...
Milyen félelmetes... milyen ártalmatlan...
Halk ritmusra jó zene kódorog,
Súlytalan keringve táncolnak a porok,
Parkettjük a szoba füledt levegője,
Mi csillámot kacsintva, s víg nyugalmat szöve
Varázsolja körül a tespedő holmikat.
A lámpa is fáradt, hol villog, hol kihagy,
S táncoló poron, rezgő csillámon át
Nézi, ahogy babám fésüli a haját,
Fésüli a haját, nevetnek a rúzsok,
Piros zsírjukkal szívalakot húzok
Lassú mellkasom baloldalára,
És nevetnek a rúzsok, és kacsintgat a lámpa,
És elalszom akkor, egy szívverés alatt,
Lusta lelkem a szobában marad,
És fekszik tovább, az idővel, az ágyon,
Várva, hogy induljon, várva már, hogy szálljon,

S megálljon még egy nyugodt pillanatra,
S e nyugodt pillanatot kezetekbe adva,
Végre:
Föüljön az égre.

Szeptember

Drága kis szülőhónapom,
Te nyirkos, ravatalos, káprázó hónap,
Én azért mégis szeretlek nagyon,
Mikor a többiek szitkozódznak,
Meg lehajtott fejjel siratják a nyarat,
Megállok, köztük, az öreg fák alatt,
És elmémbe nyomva minden rőt levelet,
Földre ülve emlékezem veled.

Drága kis szülőhónap,
Nekem mégiscsak az élet
Jut mindig eszembe rólad,
És a száradtan hulló végzet,
Mert a vérvörös földre testemet te köpted,
Míg a többiek sugdostak mögötted,
Hogy halál, hogy de rossz.
Akkor kellett, hogy behozz
A történetbe, mint egy vajákos,
Átokverte fattyat,
Ki azóta is ajándékot áldoz
A haldokló kora-őszi fagynak.

Én akkor jöttem, mikor mások mentek.
Ezért nem értik, mit jelentek,
S mit jelent a fogyó napok sora.
Nem érthetik tisztaszívűből soha.

Én akkor jöttem, mikor mások mentek -
Ilyenkor ezért vaksin vigasztalok,
Mint a bolond, mocskos, régi szentek,

Mint cipőre boruló, mezítlábas papok.
Ilyenkor, mikor hullnak a levelek,
Színes vagyok, mindenkit szeretek,
S körbevezetem, mintha házam lenne,
Hogy milyen szép az ősz,
És a halál benne.
Én vagyok a csősz,
Ki szőlőtőkét álmodik tinektek,
S a haldokló erdőt újnak és kiesnek
Megfestő festő vagyok,
Ki kegyesen hazudja,
Hogy boldog-melegek a nedves avarok,
S a fák szélén a dudva
Nem betegség, hanem valami szép,
S a csupasz ágakat úgy hajtja szét,
Hogy lássátok a vérvörös
És aransárga táj varázsát.
Érezzétek: a dér közös,
Mikor a halál fázva ráz át -
Én is fázom, reszketek veletek,
Én is érzem, ez milyen,
De mégis csodát, szépet keresek,
Valamit a semmiben.

Drága kis szülőhónap,
Itt születtem, én azért itt,
S kik szomorún csak átbandukolnak
Terajta, azok meg nem értik,
Milyen sírni, és nevetni rajta,
Milyen nevetni, és sírni ezért.
Bús fejedet bús ölembe hajtva
Vesd le a nyár füllesztő mezét,

S szusszanj ölemben, mint fáradt apa,
Szálljon el egy egész évnyi csata,
És te is, természet, feküdj ide,
És arany-vörösen nézz a semmibe,
Hogy lássák, talán így, holtan lehet
A legszebben álmodni életet.

Nézzétek meg jól a tájat,
És jusson eszetekbe a poéta,
Kinek bölcsője volt a bánat,
S mégis tudott nevetni néha,
És jusson eszetekbe mindig ez majd,
E száradt firka, mit elébetek vetett -
Hogy mikor minden és mindenki meghalt:
Ő azért mégis megszületett.

Téli képzelet

A házak vacogva összebújnak,
Hóval takaróznak, s alszanak.
Minden halott. S mégis újnak
Érződik minden álmos pillanat.

Minden álmos pillanat leszáll,
S kupacba gyűlik az utcaszélen,
Idézetlenül, egyre nőve áll,
Hidegen, ijesztőn, fehérén.

Ő is egy ilyen pillanat ma már.
Ő is egy apró, elhullott hely.
Ő is egy könnyes, nagy kupacban áll,
Az ő utcája egy másik szürke hely.

Még emlékszem rá, ahogy fázott:
Ahogy reszketett, és lilult a szája,
És egy jókor pont jól irányzott
Nézéssel a szívét mellkasomba vájta,

Hogy dobogjon, hogy melegen tartson,
Hogy legalább én ne fázzak.
A fehér téren, mint merengő arcon,
Meg-megregzennek a házak.

Ő ehhez is biztos vidámabb képet
Talált volna, mint mit én találok.
Amire ránézett, az rögtön szép lett:
Azért látta szépnek a világot;

Mindig, végig, hitt a világban,
Bár tudta jól, ez milyen gyenge hit,
De minden este megvetette ágyam,
De minden reggel csinált reggelit,

De minden alkalommal, amikor látott,
Megjegyezte, hogy úgy szeret.
És meghalt. És én valóságot
Nem látok azóta: csak ezt a telet.

Káprázat bújik minden hűvös árnyban.
A fehér világ csak egy fagyott képzet.
A buckák mélyén olvadó halál van.
Jaj, de hiányzik ilyenkor az élet...

Egyvalaki legyen

Ha a messze menni hívná,
Csábítgatna csínja-bínja,
El e szúrós, szürke földről,
Mi embert arat, s embert őröl,
Nem mennék én, nem mennék el,
Dacolnék a messzeséggel,
Míg gyűlnek az ember-kazlak -
Csak legyen, kiért itt maradjak.

Hogyha mégis menni kéne
Émelyítő messzeségbe,
S lenni fattyú, lenni árva
Idegenek otthonába
- Jobban őröl azok malma -
Visszajönnék ösztön-hajtva,
Át bozóton, piszkon, sáron -
Csak legyen, aki hazavárjon.

Ha hazafelé eltévednék,
S fájna már az idegenség,
A hívatlanság, hontalanság,
S nincsenek, kik megmutassák
Merre menjek, s fal tövébe
Kuporodnék, fázva, félve...
Halottan - még azt se bánom.
Csak legyen, aki rám találjon.

Hull a hó

A fáknak ágán reszket kint az álom,
Széppé fagyott néhány gondolat,
Gyapjú hortyog egy elhagyott sálon,
A jégvirág már kelyhet bontogat.

A téli este hideg méne vágat,
Bagoly rikolt sajgó operettet,
Fehérlik a hóban kint a bánat,
Egy ház ablaka fehér sugarat vet.

Fehérlik a hóban kint a jószág,
Csillámportól ezeréves paplan,
Alatta föld - ott nyílnak a rózsák,
Ott zöldell az élet, ha tavasz van.

Ködbe burkolózott már a környék,
Minden olyan, mintha nem is lenne.
Néhol sárga-fényű lámpakörték
Sugároznak szét a végtelenbe.

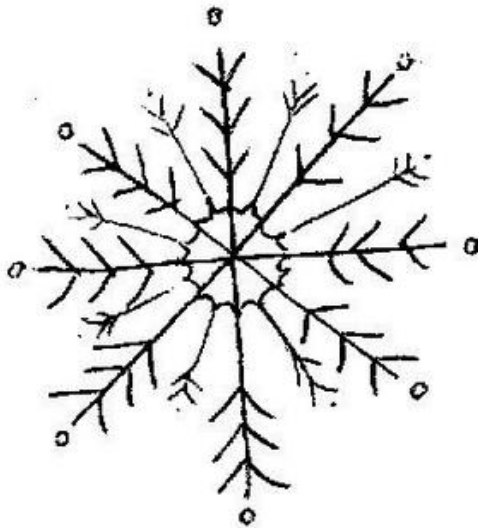
Vicsorog az ereszeknek széle,
A jégcsapok fenyegetve lógnak,
Alhatnak már, nemrég szakadt vége
Az utolsó kocsmá-dáridóknak.

A folyón kúszva ringanak a táblák,
Karácsonyra talán hazaérnek,
Jegük fölött halkán nyögve átvág
Valami nesz - talán az a lélek.

Hatalmas és nagyon szent a csönd,
Nem hallanak lélegzetek, léptek,
Fehérlelek némán, messze, fönt
A Hold, az apám, meg a csillagképek.

Az ágakon álom reszket fázva,
Hull a hó, lassan, észrevétlen,
Száll a lélek, száll a fényes pára,
Fodrozódik áldott hófehéren.

Béke van - mert béke hull a hóval,
Kit szerettünk, megnyugszik ma fenn,
A folyó fölött elhalkul a sóhaj,
A lenti világ búsan megpihen.



Mese a virágról

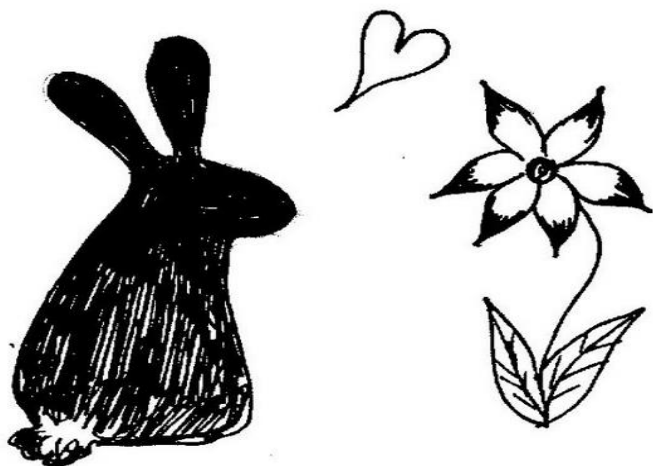
*Úgy volt, hogy nyílt egy virág.
Valahol messze, rejtett tisztáson.
Piros virág volt, mint a legszebbek,
Nektárja színarany, szirma bársony,
Szára elegáns, karcsú, kecses,
Levele hibátlan, büszkén égbe intő.
Nem látott az öreg erdő még
Olyan mesés virágot, mint ő.*

*Úgy volt, hogy volt egy kis nyúl.
Rejtett tisztáson, valahol messze,
Ki meglátta a gyönyörű virágot,
S teljes nyúl-szívéből szeretni kezdte,
És a virág is meglátta a nyulat,
Mert igen apró volt a rét,
S elöntötte a furcsa szerelem
Törékeny virág-szívét.*

*Úgy volt, hogy aztán telt az idő.
A kis nyúl lelegelt mindent a réten,
Amíg csak a virág maradt
Az üres földön - és nyúl-szívében.
Menj el, keress enni! - mondta
A virág a nyúlnak éjjelente,
De az soványan fejet-rázott mindig.
Mert a virágot nagyon szerette.*

Úgy volt, hogy egy tavaszi napon,
Mikor az éhségtől összeesett
A kis nyúl, a virág azt mondta:
Itt vagyok, egyél meg engemet!
És nem ette meg, és meghalt a nyúl.
És a virág holt-fehérre sápadt,
Száraz kóró lett, elhervasztotta,
Majd elfújta porként... a bánat.

Úgy volt, hogy azóta eltelt az idő.
A fű kinőtt a tisztáson újra,
És többé mesés, piros virágot
Nem nyitott rá a varázslat ujja.
De azóta is azt beszélnek a fák,
És az állatok, kik megfordulnak ott,
Hogy örökké lehet érezni mégis...
Valami csodálatos virágillatot.



Mindenki él

Úgy érezted elfeledheted,
S az este most sejtelmesen ontja rád
Összes szavának összes szótagját.

Ki elment, már csak az van,
Mindörökre már csak az van itt,
Hogy szívverését halld, s hangjait

Végleg összezárult szájának,
Már csak az dalol, csak az lehet,
Bárhol sétálsz, mindörökre veled.

Elfeledni vágytad szája szegélyét,
Arcának fintorodva rád leső vonalát,
De ugyanúgy szemlélget odaát

Ez arc, s kezének érdessége
Ugyanúgy végigsimul élő testeden,
Hogy mindenki feledje, csak te nem.

Mert nem halt meg. Messze ment
Ugyan, messze ment, de ne hidd,
Hogy nem követi szemével lépéseid,

Nem hallja elcsuklott hangod,
Nem öleli tested, mit bánat jár át,
Nem látja, mit gyújtasz: a gyertya lángját.

Itt vannak ők, kiket halottnak hiszel,
Élnek, talán valóságasabban, mint te,
Ködként szitálva, álmokat hintve.

Itt vannak, célba-érten, boldogan,
Bennük a vég - és bennük a kezdet.
Emlékezel rájuk, s ők terád emlékeznek.

Úgy érezted, úgy hitted feledni kell.
Féltél tőlük, míg köréd nyugvást vontak.
Ne félj, ne sírj - nem léteznek halottak.

Élők lángjait rezgeti bánatod,
Élők sóhajait fújja füledbe a szél.
Mindenki hall, mindenki lát... mindenki él.

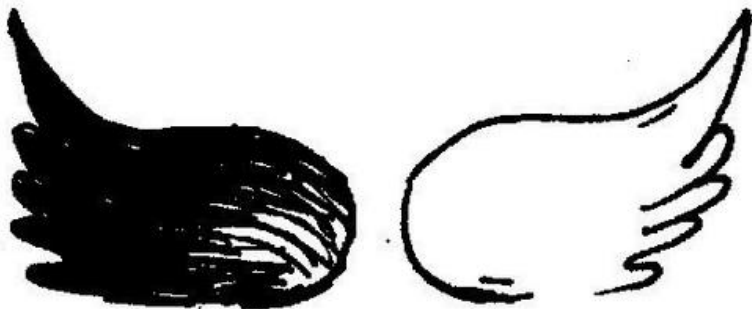
Szárnyakat

Szárnyakat adjatok,
Az én fájós hátamra,
És fekete tollakat
Adjatok szárnyamra.

Elrepülnék akkor,
Fekete szárnyammal,
Félelmetes holló,
Lidérces árny-angyal.

A felhőkig repülnék,
De nem lenne elég még;
A szent napig repülnék,
S fehérén elégnék.

Fényes villanásom
Szemetek elérné:
Így válna a lelkem
Fekete lélekből
Fehérré, fehérré.



Tenger

Kihajózol. Sugárfedőket boltoz
Föléd egy óvó, szűrős, sósvízi szem.
Nem értesz a tengerészcsomókhoz,
Csak padlót sikálsz a fedélzeten.

Morajlik a víz két derék füledbe,
Tőle tanulsz művészetet, szépet.
Visz a bárka, össze-vissza vetve,
Míg otthonod lesz a nyirkos fedélzet.

Hánykolódsz, de lábadat megveted,
Vonz a távol és taszít a mély.
Föltérképezel minden szegletet,
S mégis a hajón tart valami szenvedély.

Néha a biztos, kikötői parton
Szerelmet fogadsz egy kikötői lánynak,
Ám ha leszáll az útra hívó alkony,
A végtelen szeszélyek újra vízre hánynak.

És elfárad a test, és csillapul a lélek.
Mindent láttál, jöhet most már bármi.
Dalolnak körbe gyönyörű szirének -
Amíg egy este a mélybe kezdesz vágnini.

A víz zátonyokat, örvényeket áraszt,
Elveszik a cél, elveszik az irány.
Leszállnál talán - és le mégse szállhatsz.
Mert te lettél közben a kapitány.

A viharos felhők lassan összegyűlnek,
S rád eresztenek egy széttépő szelet.
Békélve várod, hogy a mélybe süllyedj...
És felhő leszel végül a tenger felett.

A Kóborlók balladája

Szakadtnak ható elegáns ruhába
Ballagunk, életünk vállunkon lóg,
Csontunkban pattog sorsunk nyavalyája,
Sokféle sorsok, mégis hasonlók.
Dalunkat tépett hangszálaink rezgik,
Hangos a dal, szép, keserű, kimért.
Nem tudjuk hová, nem tudjuk meddig,
Nem tudjuk, nem értjük, miért.

Sokáig jöttünk, éjszakába nyúlva,
A nap sűrű sugarát fejünkre köpte,
Néma betegségét nagy szívünkbe szúrta
Hajnali városok ezer pöcegödre,
Barátai voltunk ismeretleneknek,
Szerelmet vallottunk névtelen lotyóknak,
Piros ajkaink szürkévé repedtek,
És már nem érezzük jó-ízét a csóknak.

Ha otthonunk volt, könnyen hagytuk hátra,
Sohase sietve - nem szerettünk futni -
És kényelmesen feküdtünk a sárba,
Mert ott is édeset, jót tudtunk aludni.
Ha valaki marasztalt... éppen akkor,
Éppen azért siettünk leginkább,
Távozásunk kora-pirkadatkor
Álmosan nyögő első-buszok ringták.

Ha pénzünk volt, szórtuk magunk ellen,
Kedvünk nyughatatlan kénye végett,
Röhögve, nótázva, székre ülve, telten
Sűrgettük a fürgelábú véget.
Ha urak voltunk - volt néhány pillanat -
A koldulóknak is pénzt dobáltunk,
És mikor egy forintunk sem maradt,
Ahogy jöttünk, szépen továbbálltunk.

Egyedül is voltunk, és ha nem láttak,
Elejtettünk néhány büszke könnyet,
Bánatot vallottunk a bánatos világnak,
S mentünk tovább - továbbmenni könnyebb.
Útbaigazítást senkitől se kértünk
- Aki kóborol, el sohasem téved -
S fáradtan végül mindig hazatértünk.
Céltalan bolyongás: ez volt az élet.

Ez volt az élet. Nem kudarc, nem siker.
Kijutott nekünk kínból és örömből.
De lassan megyünk, lassan menni kell -
A halál már ajtónkon dörömböl.
Batyunkban lötyög teli szívünk súlya,
Ajkunkon zörög estéink dallama,
S elindulunk a végső kóbor-útra,
Ahonnan nem térünk majd haza.

Régen mindig

Régen mindig tejet ittam este,
Mert nagyon könnyű altató a tej,
Fehér voltam, mikor ágyba estem,
S tiszta, mint egy apró hópehely.

Régen mindig betakartak este,
S átölelt a jó illatú matrac,
Azt suttogta tömött dunna-teste:
Ha szeretnél, délig itt maradhatsz.

Régen mindig jót aludtam este,
Kócos fejjel vágyó kiskölyök,
Azt álmodtam célokat keresve,
Hogy egyszer végre én is felnövök.

Régen mindig boldog voltam este,
Béke járta át a kis szívet -
Mi elveszett, és föl se tűnt a veszte.
És fekszem most és nem tudom mi lett.

Hárman egy asztalnál

Kis kocsmában, kis asztal mellett
Borozgatunk, vidám cimborák.
Mi kérdezzünk, a Halál felelget,
S kortyolgatja száraz, híg borát.

Jót kacagsz most, kilöttyen borod,
Én is nevetek, könnyem is kifoly.
A Halál ránk néz - vékony, bolond,
Büdös száján, széles, víg mosoly.

Szívj el egy bagót, bíztat téged,
Hátamra csap, hogy még ígyak,
S füstös lesz szíved, hangod, véred,
S én iszom, mint a derék férfiak.

Nem kell, hogy kedélyünk bárki értse,
Vagy érezze, milyen hit varázsa rág;
Együtt ülünk: én, a Halál, és te -
Milyen vidám asztaltársaság!

Volt halál

Volt hogy búsan rágondolt
Volt hogy ki is mondta
Volt hogy olyan fenséges volt
Volt hogy inkább ronda
Volt hogy magyarázta jöttét
Volt hogy mélyen érezte
Volt hogy sírva állította
Volt hogy bízva kérdezte
Volt hogy másban felfedezte
Volt hogy magán vélt jelet
Volt hogy komoly törvényt látott
Volt hogy mégis kétkedett
Volt hogy háta mögött sétált
Volt hogy szaladt előle
Volt hogy fázva belémerült
Volt hogy nem kért belőle
Volt hogy meggyűlölte nagyon
Volt hogy csókját szomjazta
Volt hogy vaksi szolgája volt
Volt hogy ő volt orvgazda
Volt hogy késes rablója volt
Volt hogy sípos csendőre
Volt hogy rettegett ha látta
Volt hogy nyugodt lett tőle
Volt hogy dőren elfeledte
Volt hogy epét okádott
Volt hogy párnás székre huppant
Volt hogy mégis fölállott
Volt hogy kicsit szomorú lett
Volt hogy jobb lett kedélye
Volt hogy meglógott előle

De végül mindig elérte

Cirkusz

Kiálltam a poros porondra.
A közönség tapsolt, és nézett.
Úgy éreztem, enyém a cirkusz,
Hogy én vezetem az egészet.

Porondmester - gondoltam én,
És akkor fennhangon konferáltam.
Zsonglőr! Idomár! Artista! Bohóc!!!
És senki se jött, és egyedül álltam.

A lelátó lassan fortyogni kezdett,
Köpték rám a szitkokat, a híg szuszt.
Nincs mit tenni: cirkusz kell a népnek.
Na, mondom, majd csinálok én cirkuszt.

És zsonglőrködtem. És a labdák
Sorban szegény fejemre hulltak.
És karikát tartottam magam elé.
De az oroszlánok megvadultak.

És a legnagyobb oszlopra másztam,
És elindultam a vékony zsinóron.
És elszakadt, és a porba estem,
És fájt a fejem, és eltört az orrom.

Föltápászkodtam, lesütött szemmel.
Mutatványom borzalmas lehetett.
És a közönség... tapsviharban tört ki,
És tombolt, és fütyült, és nevetett.

Értetlen álltam. Lassan meghajoltam,
Aztán lesétáltam a porondról...
És ott állt... a függönyök mögött...
És nézte, ahogy a közönség tombol,

Elégedetten dörzsölte kezét,
Kapzsi vigyorral, gonosz szemmel.
Mert, barátaim, én rosszul hittem:
Ő volt végig a porondmester.

S ki voltam én? Én, a művész?
Ki vérző orral feküdt a porban?
A műsor? A csillag? A főattrakció...?
Én, barátaim, én a bohóc voltam.

Párna

K. Z.-nek

Most, mikor e verset vetem
Papírra, jár a lábam,
Jár a kezem, s az életem
Testem feszült városában,
Erek sikátorát
Futva át,
Három kávé sürgeti léptét,
S nikotin görnyeszti kétrét
Pulzusát.
El tudsz képzelni, bizonyára,
Amint íróasztalomnál
Ülök, s a fehér lámpa
Szemem homályába
Zaklatott, hideg világot pumpál.
El tudod képzelni tollam,
A rádiót, tudod, hogy hol van,
A zenét,
A zaklatott
Lelkek gyógyszerét,
S a nyitott ablakot,
Estére tátott, zordan
Feszülő, szúnyoghálós száját,
A szél-leheletet,
Mi ajka között száll át,
Alsóvárost, a telkeket,
Az éjsötét eget.

Dereng már a kép?
Se fenséges, se szép,

Inkább olyan borongós, száraz,
Rendetlen, hanyag
Huszedik század
Közepi, amilyen én vagyok, s te vagy,
Ízléssel, zülléssel,
Csökönyös, furcsa ésszel
Együtt. Hiába,
Látod, neked körmölöm,
Mi jár a
Bánat és öröm
Dúlta, lepöccintett cigarettára
Hasonlító vérköröm
Labirintusába.

Tudod, arra gondoltam éppen,
Mikor írni kezdtem,
S azon az ablakon kinéztem,
Hogy mi ketten,
Talán mégis egészen
Megéreztek, mi itt ez az egész.
Úgy értem, ha kinéz
Az ember, egy irdatlan végtelen
Néz vissza rá törvénytelen,
Papírra írhatatlan, ősi rendben.
Úgy értem, hogy mind a ketten
Csalódtunk már e végtelenben,
S mióta itt élünk, a végesben,
Minden vicces, és véletlen
A halálban és az életben.

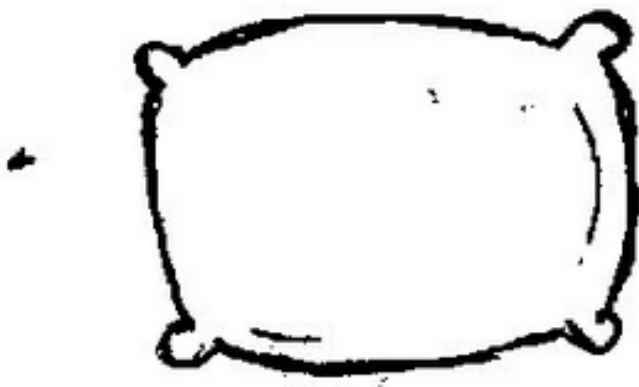
Tudod, most, hogy írok,
És jár a lábam,

És hideg lámpafény villog
Szobámban,
Pont olyan vagyok, mint bárki,
Ki lélegezni, írni, s járni
Tud a földön.
Nekik börtön,
Látod, az a végtelen,
Mi vicc neked és vicc nekem,
S ők nem nevetnek vicceken,
Igazi, komor vicceken,
S nem könnyeznek rímeken,
Igazi, komor rímeken.

Nem is tudom, mit hordtam itt össze,
S nem tudom, helyettem rájössz-e
Majd holnap.
Minden esetre most a tollat
Lerakom,
Mert valami idegen,
Ismeretlen nyugalom
Oltotta el idegem,
S a kemény párna,
Mi eddig utálva
És hidegen
Nézett, most magához inti fejem.

Barátom, talán jól van ez,
Hogy nem zavar minket a folt,
Nem rémít, mi durva volt,
És durva lesz.
Talán nekünk
Ez a párnánk,

Mire szegényen és árván
Is lehajthatjuk fejünk -
Talán miatta van,
Hogy e boldogtalan
Világon mégis csak boldogan
Élhetünk.



Adnál-e?

Nyugvást, bizalmat, izgalmat, veszélyt
Adnál-e nekem? hisz oly nehéz adni.
Adnál-e nekem alkalmat, esélyt
Magamat valóban megmutatni?

Adnál-e értelmet tengő életemnek?
Adnál-e néhány mámoros napot?
Adnál-e okot, hogy el ne menjek,
S kezet, amibe kapaszkodhatok?

Adnál-e nekem csókolózni szájat?
Adnál-e szívet, intézendő ügynek?
Adnál-e kényelmes, melengető ágyat,
Vagy sírt, hogy nyugodtan lefeküdjek?

Adnál-e ördögöt, hogy belém bújjon,
S perzselve ébresszen valamit itt bent?
Adnál-e szerelmet, hogy sohase múljon?
Adnál-e, drága, adnál-e mindent?

Az a Csillag

1

A múltkor, mikor ez eget néztem,
Láttam egy Csillagot felettem,
Ami ismerős volt, mert előtte
Láttam már egyszer a szemedben.

Szép a szemed, szép a Csillag -
De a legszebb mégis a tény,
Hogy egy emberre kétszer csillant rá
Ez a varázslatos csillagfény.

2

Én nem foglak csónakba ültetni,
És szerelmet vallani a vizen.
Én nem keresek csillagot az égen,
Hogy lábad elé vigyem.

Én tavat öntök magamnak a vízből,
Mit hajnal-illatú szerelmed adott,
Hogy csónaktalan, sima tükre
Nézhessem azt a Csillagot.

3

És te se adjál nekem semmit,
Csak villantsd rám a tekinteted,
Amivel még a csillagképek
Rajzolóját is megihleted,

Villantsd rám, mint eltévedtre,
Kit a vak szerencse erre vitt,
S ő Csillagodhoz fogja írni
Égbeleső verseit.

4

Csókolj meg, te csillagszemű,
Hadd érezzem, hogy az ég
Átszökik egy pillanatra
Tebelőled énbélém,



Ölelj fénylő nyugalommal,
A legnagyobb éjben is vezess:
Mutass lelked bölcsőjében
Egy ismeretlen kisdedet.

5

Azóta tudom biztosan,
Amióta észrevettem,
Odafönt az esti égen,
Odabent a kék szemedben:

Az a Csillag ég mindenhol,
Ahová csak az este visz.
Szeretlek, és azt kívánom
A Csillagtól: szeress te is.

Az álmodó kedvesnek

Neked írom, alszol már.
Párnádul egy kar szolgál,
S hogy én karom e párna-kar,
Nem gátol, mert szám szaval,
Némán persze, fel ne kelj.
Városunk, e szende hely
Ma olyan csendes, oly nyugodt.
Az utcalámpák fél-hunyott
Szemén a fény alig jut át,
S a kéményeknek orr-lyukát
Is betömte az enyhe ősz,
Zajos szél se kergetőz,
Autó se jön, busz se jár:
Minden hallgat, minden áll.
A házak mélyén álmodik,
Ki tud álmodni bárhogyt itt,
És tervet sző, és célt fial,
És álmában nem érzi majd,
Hogy milyen néma csend honol.
A pöttyös égen, valahol,
Most átnéz ránk egy lomha lény,
És látja, ahogy dong a fény,
És arra gondol, mily nyugodt
Az az apró csillag ott,
S én rád nézek, hogy láthassam,
Hogyan alszol ágyamban,
S a fény, míg rajtad sompolyog,
Csöndben arra gondolok,
Hogy mily nyugodt e lányka itt,
Ahogy csodálja álmait.

Kint a város oly rideg,
De kiabálni senkinek
Nincs ma kedve, inni se,
Nincsen kocsmá, nincs mise,
Minden némán szendereg,
Mert álmodnak az emberek,
S míg álmodnak az emberek,
Boldogok és csendesek.
Neked írom, mert te már
Ott jársz, ahol nincs határ,
De szeretném, ha holnap majd
Fölébreszt az új nappal,
Megérthessed, hogy én nem
A várost lestem ma ébren,
Hanem téged néztelek:
Mit álmodott két szemed,
S szép arcodon mi fénylett -
Egy bűvös, messzi ígézet.
Számmal írom ezt a dalt,
Némán csak, hogy meg ne halld,
Hogy fel ne ébredj, én babám,
Hogy álmaidnak évadán
Megláthasd, mi szép neked,
Hogy óvjam addig két szemed,
S hogy így írhattam neked meg:

Mint emberek az álmaikat,
Olyan nagyon szeretlek.

Hat kis vers

1

Szeretlek téged. E tény köré épül
Egész világom már fél éve lassan:
Ügyetlen igyekszem minden eszközömmel,
Hogy ezt neked is megmutassam.
De a szerelmem túlon túl hatalmas,
Nem tükrözi semmi, amit neked adtam,
Nem férhet bele egyetlenegy versbe -
Megpróbálom ezért leírni most hatban.

2

Ha sziget lennél, rád telepednék én,
Selymes ott a fövény és ringató a gyékény,
És tiszta a víz, mi az arany partot nyalja -
De rejtelmes mégis, mint a tenger alja,
Szikrázik a fény, ha napozni van kedvem,
Árnyékba bújhatok a pálmalevelekben...
Ha sziget lennél, és rád sodorna szeled,
Leélném rajtad az egész életemet.

3

Valaki énekelt a kavart utcazajban,
Boldogan léptem közelebb, hogy halljam.
Egy hegedűs volt az, hajléktalan férfi.
Arról dalolt, hogy értelmetlen élni,
Hogy álljon tovább, aki továbbállhat,
Mert mindig csak gyűlölet, mindig csak a bánat.
Én elszomorodtam. Mert volt valami ebben.
És visszaléptem hozzád. És újra boldog lettem.

4

Tudod, egyszer úgy elmennék veled
Egy olyan helyre, hol senki se él,
És a langyos lég ledér levében
Egy piros madár csak nekünk zenél.
Nem nekünk zenélne. De mi elhinnénk,
Hogy úgy van. És tudod, minden csak hit.
Én például hiszem, hogy úgy szeretlek téged,
Ahogy csak szeretni lehet valakit.

5

Melletted feküdni éjszaka az ágyon,
Az olyan érzés... nem talállok rá szót.
Az élet körbeér. És én ezt nézem most,
És a Holdat, a sötét égen mászót,
És érzem, ahogy rám száll a béke,
És köröttem minden nyugovóra tér,
Ahogy e néhány tapogató versem,
Lassan - mint az élet - körbeér.

6

Nem az vagy, ki sajnálja a sebet,
Hanem ki rája gyógy-csókokat hint,
Nem az vagy, ki nem látja a rosszat,
Hanem ki látja és elfogadja mind,
Nem az vagy, ki kijavítja hangom,
Hanem ki élvezi, hogyha hamis.
Szeretlek téged, és veled együtt
Szeretem most már magamat is.

Kezedbe mindent

Ha néha elszomorodsz, s úgy érzed,
Hogy a világon semmid nem maradt,
Én kezedbe adom az éjféli eget,
A Holdat, s a talányos csillaghadat.

S a nappal melegét adom kezedbe,
S döngő rétet, min őzbak üget,
S néhány félénk, fehér kis virágot,
Mik neked majd kinyitják kelyhüket.

Folyót adok a kezedbe, s halat,
Bajuszos harcsát és kövér pontyokat,
Csöndes nádat, de rigót is belé,
Mi vidám kis verseket mondogat.

És magas hegyeket adok kezedbe,
Hogy ég-szemekkel csúcsukat meglesd,
Hogy kopár ormokat láss, és havat,
És feléd nyúló, suttogó fenyvest.

És tengerpartot öntök tenyeredbe,
Mert az is szép néha, ami sekély,
De jusson eszedbe: a legszebb mégis
A tengerfenék... a titkos... a mély.

És forró pusztákat adok kezedbe,
És északi rónák végtelen jegét,
Homokbuckák perzselő nyarát,
Távoli tundrák tündöklő telét,

Lapos alföldek hullámszó fűvét,
Arany kalászek hömpölygő, friss táját,
A legvakabb barlangok nyirkos mélyét,
S legfényesebben villogó kristályát,

És mindent, ami sötét a földön,
És mindent, ami szikrázva ragyog,
Mindent, mi van, mindent, mi szép,
Mindent, mindent a kezedbe adok...

S végül, hogy a világot kezedbe adtam,
Apró szívemet még mellé rakom,
Hogy sose feledd: mindened megvan,
Míg így szeret téged. Ilyen nagyon.

Ott, azon a helyen

Ha a szívünk láda volna,
S beleférne minden,
Minden kincsünk belétennék,
S elindulnánk innen.

Én vezetnék, te énekelnél
Az anyós-ülésen,
Nem tudnád, hogy hová megyünk,
És nem tudnám én sem.

Mennénk, mennénk, mindenén túl,
Bódult, új világba,
Hátul meg csak dobogna
A két kis kincsesláda,

És megállnánk egy nyár-helyen,
Hol valódik a vágyak,
És kiszállnánk a kocsiból,
És arcon-csókolnálak,

És minden bársony-fényű volna,
S tiszta, mint a selyem...
És elásnánk a két kis ládánk,
Ott, azon a helyen.

Szívemet egészen

Ha ráhajtanád fejedet a szívemre,
Minden apró szívzörrenés rím lenne.

Verset döngne szívem ott a mellemben,
Neked, aki itt feküdnél mellettem.

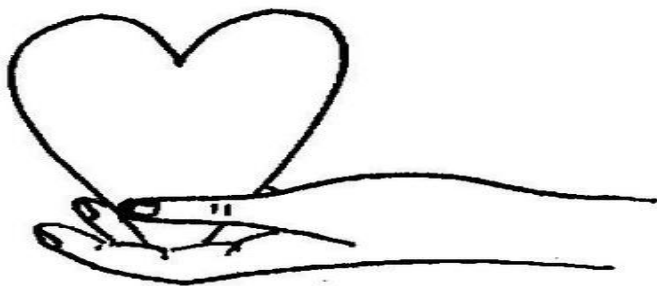
Verset ver a szívem neked szüntelen,
Rólad szóló ritmusokat üt nekem,

Én meg csak egy papírlapra iktatom,
Mit ver neked két szerelmes pitvarom.

Azért ver, hogy megértsed, hogy megértsem:
Neked adtam a szívemet egészen.

Hallgasd, miket versel neked, kedvesem,
Aludj el a lüktető kis verseken:

Bújj hozzám és hajtsd szívemre szép fejed.
Hadd dobogjon át neked egy életet.



Te vagy

A kézben a ritmus, a toll, meg a tollban a tinta,
És kezem érszövedékeiből vagy a minta.

Ihletem is te vagy, itt az agyam velejében,
Éj a világ, de te gyertya vagy ebben az éjben.

Gyertyakanóc, a viasz, s a kanócnak a lángja,
Kis puha ágyban, a gyertyavilágban a lányka,

A lányka az ágyban, a fejben, a vágyban, a szívben,
A versben a rím, meg a tétova dallam a rímben.

A múzsa vagy és az ajak mi fülemben lehelte,
Mi jó a világon, a fejben, a szívben, a versben...

Jaj, de kinyújtom e verset. Ilyen sok a bókom,
De ez lop a messzi jövőbe, papírra ha róvnom -

Azt akarom, hogy friss, üde szám és haldokoló vén ajkam a
Dorka nevet nyöszörögje:
Téged akarlak az ágyban, a versben, a fejben, a szívben örökre.

Vennék magunknak...

Magunknak egy hatalmas házat vennék,
S kandallót belé, miben meleg csend ég,
És kanapénkra bújva néznénk a tüzet,
És füledbe súgnám, hogy nem jó nélküled,
És fülembe súgnád, hogy nagyon jó velem,
És néznénk a tüzet, a forró végtelent.

Magunknak egy üres kis szobát vennék,
Hol lenne két ecset meg mindenféle festék,
És festenénk a négy falt, pirosra és kékre,
És néha megkérdeznéd, szerintem már szép-e?,
És én sose látnám szépnek azt a szobát,
Hogy örökké festhessem veled még tovább.

Magunknak csak egy csillagot vennék,
Nem jönne üzenet, nem kopogna vendég,
Ott ülnénk rajta, távoli kis ponton,
Szeretnénk egymást, némán és bolondon,
De nem mondanánk - ott minden szó hiába.
Csak ragyognánk, együtt, a sötét éjszakába.

A Tisza-menti fák

A távolban a tél már remegve várja,
Hogy a szép ősz végre továbbálljon -
Szép? Te mondtad annak, mikor máma
Haldokló fény folyt a Tisza-menti fákon,

S a Tisza-menti fák ingadozva égtek,
Narancssárga, barna, sötétpiros lángban.
Lehullanak egyszer? Lehullanak végleg?
Én az őszi fényben csak levélhullást láttam.

Az én avar-szemem nem látta a szép őszt,
Mit tél-kék íriszed csodája észrevett.
A hűlő levegő ezüstfehér, vén gőzt
Fodrozott egy ósdi teherhajó felett,

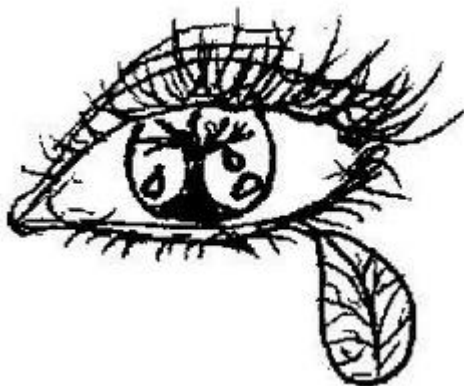
A rakparton meg, hol a száraz időbe
Minden növény holt szalmává szikkadt,
Harsányan röhögő bandába verődve
Rosszkülsejű, bús emberek ittak,

S a te szemed, a te csoda-kék szemed
Átnézett ezen, az ősz varázsa végett,
Hogy meglásd ott, hogy mégis észre vedd,
A szép őszt, mi ezer levél nyelén égett.

Szép ősz - mondtad. Igazad volt, drága.
Szép helyen suhantunk, gyönyörű helyen.
Látod: a szépség a szép szem virága,
S én túl csúf vagyok, hogy észrevegyem.

Tavaszból nyílt, tél-szemű kis párom,
Ki nyarat beszélsz és őszt csodálsz,
Nem vagy-e, mondd, egy körforgásnyi álom,
Kit barna szememre vont a láz?

Valóságos lennél? Valódi a kék szem,
Mi szép őszt látott e ronda világban?
Valódi a kéz, minek puhaságát érzem,
S a láb, mi újra táncba hívja lábam,



Vagy káprázat csak, mint az égő füzek,
Mik azért halnak meg, hogy észre vedd?
Lelkedet leírni nincsen verses füzet,
Vagy tinta, amibe bezárhatnám szemed.

Ha nem vagy valódi, mindennek köszönöm,
Hogy ilyen képzetet csepegtet fejembe,
S szerethetem, mintha lenne közöm
Két kék szeméhez, s a világhoz benne.

Ha valódi vagy mégis... ha valódi a kékség,
Ha valódi a kéz, mi az enyémet fogja,
S valódi minden, ami rajtad még szép:
Neked mondok akkor hálát sutyorogva,

Hálát azért, hogy szépséget láttál,
Ott, ahol senki nem látna helyetted.
Hálát azért, hogy ezt az őszi árvát,
Mint a Tisza-menti fákat: észrevetted.

Egy néni, a férje, és az Isten

December havában,
Egy lámpátlan szobában,
Három kis gyertyaláng derengett,

Fényében anyóka
Fényébe karolva,
Font kézzel bámulta a mennyet.

Hogy érthetnénk ezt meg.
Varázslat növesztett
Fonnyadó hátára szárnyat,

Mert repülni könnyebb.
Szemében egy könnycsepp:
Ki tudhatja, öröm az vagy bánat?

Mormogott a néni,
Úgy, mint aki érti,
Úgy, mint aki tudja jól, hogy hallják.

Gondolatban ott járt.
Holt bácsi a jobbján,
S a Jóisten karolta a balját.

Oly magas az ég...
S egy gondolat elég
Mégis, hogy egy néni elérje:

Nincs ennek határa,
Ha az embert várja
Szülője, utódja, felesége, férje...

Kint a hó fehérlett,
Odabent: az élet.
Pislákoló lélek, pislákoló lángok.

Advent este volt ma.
Halk csodáját szórta,
És az anyóka érzett, hitt, és látott.

Mi is értjük talán:
Nem létezik magány
Hol csoda van, és ott halál sincsen.

December havában,
Egy lámpátlan szobában
Egy néni ült, a férje, és az Isten.

Gyöngyhalászat

A hideg este sűrű, szinte úszom.
A Hold meg azt hazudja, hogy ma más.
Mélyre süllyedt kincseket vadászom,
Mint egy telhetetlen gyöngyhalász.

Nem látok és nem érzek itt semmit.
A mély sötét: és nagyon mély ez árok.
Nem is hiszek én többet a mélynél -
Csak egy igazgyöngy fényére vágyok.

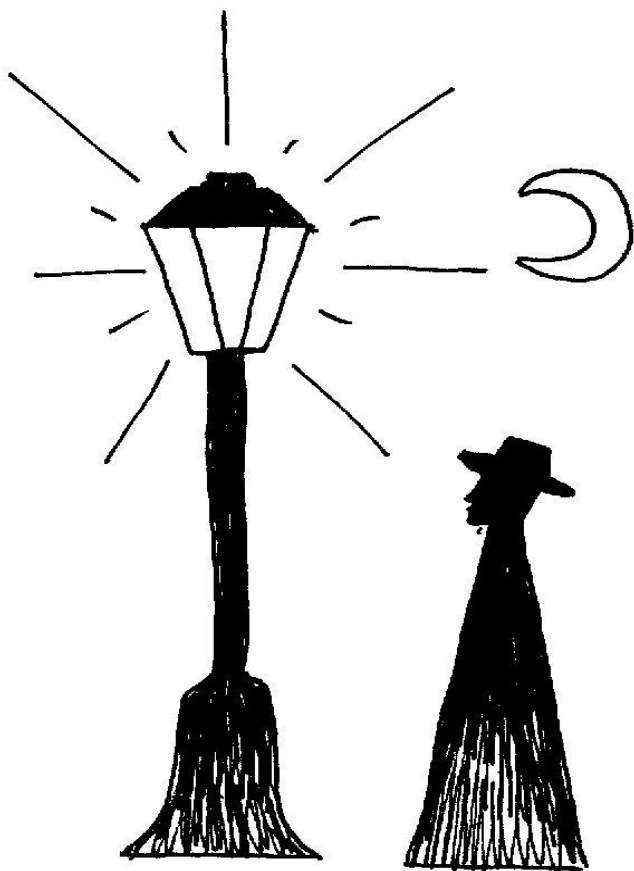
Azt se tudom, hogy néz ki a gyöngyöm,
Hogy mi tartja, milyen furcsa kagyló.
De örülten kaparászok körbe,
Hogy valahol kincset rejt a padló.

Ilyen vagyok, ilyen bolond bűvár,
Kinevet és legyint rám a tenger,
És én mégis alábukok újra,
Sose látott, buta sejtelemmel.

Tudom jól, hogy végtelenül mély ez,
Végtelenül hideg - szívem vacog,
De újra-újra a felszínre bukva
Én mégis bízok, mégis hálát adok.

Hálát adok a tenger-istennek,
Aki belém naiv vágyat öntött:
Mert egyszer majd, én, a bolond bűvár,
Megtalálom azt az igazgyöngyöt.

Az Utcalámpákhoz



Ballagtam az éjben, az éjben-ballagáshoz

*Teljes békében, végleg hozzászokva.
Nekem az ember eleget tanított.
Szelíd utcalámpák: ti tanítsatok ma.*

*Mutassátok meg, nappal hogy pihentek,
Mit tesztetek akkor, ha nincs szükség rátok.
Mutassátok meg, a büszke napfényben
Hová rejtitek lámpa-koronátok.*

*Mutassátok meg, titeket mi éltet,
Egyik fényadásból a másikba mi hajt.
Mutassátok meg, kiben kell bízni,
Ha a nedves utca már egészen kihalt.*

*Mutassátok meg, hogy kell megmaradni,
Ha nincsen hála, biztatás és részvét.
Mutassátok meg, hogyan kell csodálni
A molyok bántó körül-keringését.*

*Mutassátok meg, hogyan kell ragyogni,
Ha a legnagyobb sötétben hagytak ott.
Mutassátok meg, a végtelen éjben
Hogyan kell mégis várni: a napot.*

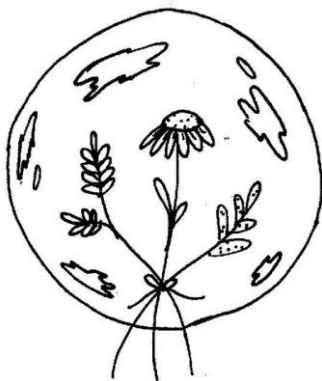
Az én kertem

Elalszok csendesen, akár a virágok
Éjjelente,
Fehéren néz a Hold, ki sokszor világlott
Szép fejemre.

Kert nyílik rajtam, gizgazos porfészkű.
Elég ez.
Kert nyílik rajtam - és a kert holdfényű
Fehér lesz,

Mert fehér virágot növeszt majd ott a gyom
Ligetnek.
Burjánzó emlékül magamról ezt hagyom
Ti nektek,

S ha letéptek egyet, mikor a világot
Itt hagyom,
Megérezhetitek álmos és imádott
Illatom.



Azoknak, kik a telet szeretik

(Akárcsak én)

Átfázva, lassan, feketén, kúszva,
Céltalan, bolyongón, ázottan,
Így sétáltam, amíg a korán-éj
Fehér táncát járta a városban.
A házakon fényes füzérek lógtak,
Hogy valami fény azért legyen,
A világ nagyon üres volt akkor
És sötét hideg ült mindenben.

A kémények szaggatva lihogtak,
Láthatatlanul, tapintattal, lágyan,
Egyszerre fázott sok jó polgár,
Ágyán fekve a hálósobában,
Büszkén feszülve rezgő vigyázzba,
Vagy megadóan meggörnyedve kétrét,
Gyöngén ölelve forró-fejű urát,
Vagy féltőn szorítva vékony feleségét.

Körös körül piszkos térkövek
Fehérlettek élettelen csenddel,
Boldogok voltak. Mindent, mi rossz volt,
Vastag, precíz hórétteg lepett el.
Minden léptem nyomot hagyott,
Sértődötten roppantak a pelyhek,
Nem szerették, ha mennek az emberek.
Hajh, pedig ilyenkor sok mindenki elmegy.

Sétáltam, és a téli várost néztem.
Lassú volt, pislogó, festett-fehér,

Halott volt minden, groteszk örömtől,
Égők fényében reszketett a tél.
Sétáltam, kúsztam, bíztam, dideregtem,
Míg elfedett a hó, mert kezdett már unni.
Gonosz volt minden, s mégis... szerettem.
Néha olyan gonoszok vagyunk mi.

Lenézett az Isten

Kereszt lógott a falon.
Fából volt, akár a jászol.
Lenézett az Isten a keresztre,
Mint aki gyászol.

És kint virágba borultak a fák,
És a madarak visszajöttek,
És dalos-kedvűek voltak mind,
És szépen-öltözöttek,

És nyúl szaladt a kis mezőn,
Mint nagyon régi jelkép,
És a kicsik ezeréves
Mondókáikat elénekelték,

És az egyik szőke gyerek
Anyja karjába szaladt,
És egy öreg néni halkán siratta
Anyja sírját a fák alatt,

És körbedanolták a rigók,
És körbedongták smaragd bogarak,
És egy fiú azt súgta a parkban
Egy barna lánynak: csoda vagy,

És egy férfi nejébe karolt,
És azt mondta neki: csoda vagy,
És egy madár a tavaszra gondolt,
És azt kezdte csicsogni: csoda vagy,



És a halál az életre nézett,
És azt mondta sötéten: odavagy,
És az élet a halálra nézett,
És azt mondta lágyan: csoda vagy,

És az Isten a keresztre nézett,
És arany könnyeket hullatott,
És az Isten aztán a világra nézett,
És látta a legszebb hónapot,

Hol ezer buta emberszívben
Élet s halál egyszerre rezgett.
És az Isten aztán elmosolyodott,
És megbocsátotta a keresztet.

Ott kint

Ki kéne menni a világból,
Megnézni, hogy ott milyen.
Le kéne ülni,
S nyújtózni egyet a semmiben.

Élvezni kéne a világot,
Hogy ránk hull messzi fénye,
Ahogy ott ülünk,
S mosolyogni, könnyezni kéne.

Ott kéne ülni örökké,
Boldog ürességben, távol,
Biztonságban
Attól a *fényesnek-tűnő* világtól.

Hívatlan vendég

És egyszer csak előttem állt az ajtó,
Ősrégi, faragott, mélybarna fa,
Kihallott résén egy rémes, rekedt,
S egy fáradtan búgó hang dallama.

Beléptem akkor a nagy, piros szobába,
Közepén egy háromlábú asztal állt,
Mellette két öreg, leharcolt alak
Valami kártyát játszott és iddógált.

Az egyikén kopott, fehér köpeny volt,
Nyakában csillanó, virágos, cifra ék,
A másikon koponyás vas-karikagyűrű,
S földig-örvénylő, fekete öltözék.

Meghajoltam és üdvözöltem őket.
Kimérten rám nézett akkor a fehér,
S arany szemének bús tekintetétől
Egy szívverésre megállt eremben a vér.

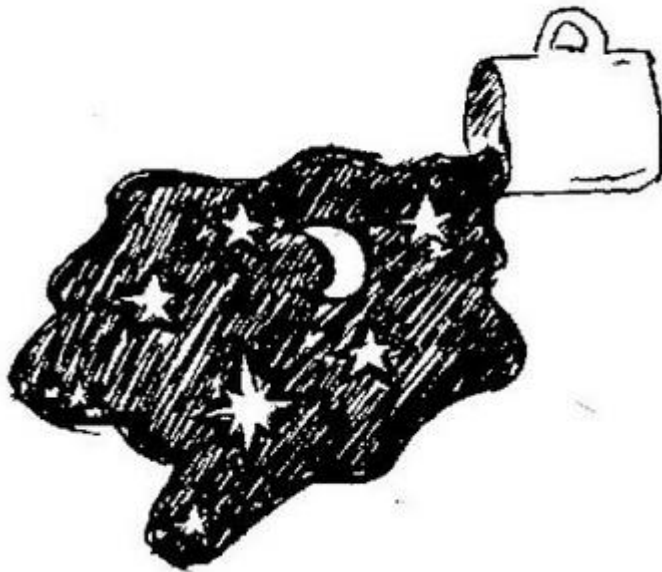
Megfordultam, és némán elsiettem -
De még éppen, még a vállam felett
Hallottam, ahogy rémes, rekedt hangján
A fekete alak felnevet.

Mementó

Fölnézek a téli égre, ott van mindenem.
Tündököl egy csillagfényes, furcsa végtelen.
Kitárt kézzel, jóságosan, nagy szakáll alól,
Néz az Isten, karosszékekben, messze valahol,
Kezében egy pohár bor, abból kortyol édesen,
S látja, ahogy hív a végtelen.
Régi éjek halk neszének szerelmesei,
Bolygó vágyak - oh, ez a vágy milyen emberi! -
Kergetőznek, emlékeznek fáradt szellemek,
Fagyos könnyük sötét semmiben lebeg.
Borozgat egy ismeretlen, ősszakállas Úr.
Fölnézek az égre, pehely-búja hull,
Odafönről hidegfényű álmok néznek vissza rám...
Talán ott az én hazám.

Szétnézek a földön, itt van mindenem,
Egyetlenegy meleg fényű furcsa életem,
Babám keze átölel, az egész világ átkarol,
Poharamban édes színnel vár a bor,
Az Isten is lent ül, messze valahol,
Karosszékekben, ősszakállal, csendesen dalol,
S rám kacsint, ha észreveszem néhanap,
Hogy mind a ketten itt ülünk az ég alatt.
Szétnézek a földön, világít és ég nekem,
Az ég csak díszlet, tudom jól, hogy itt a végtelen,
Szétnézek és minden álmom körülém néz vissza rám...
Itt az én hazám.

Alvaélő



Késő esti bögre-tejnél
Álmodok.
Hajó vagyok, a napok meg
Zátnyok.

Kinézek az ablakon, mert
Kint ma jobb.
Világítótorony-kedvű
Csillagok

Ezerpontú őrvilága
Ég fenn.
Eltévedni nem lehet, csak
Ébren.

Fenn az úrben nyugalom van
És hideg.
Miért jó az: csak a hajó
Érti meg.

Bögre tejjel, késő este
Várom,
Hogy az úrbe eresszen az
Álmom,

Mert az úrben nyugalom van,
És csend.
Álmodok, mert máshogy nem megy
Ébren.

TARTALOM

<i>Én nem papírra írok</i>	<i>5</i>
<i>Arc</i>	<i>7</i>
<i>Egy születésnap előestjén</i>	<i>9</i>
<i>Egyszer, barátaim... ..</i>	<i>11</i>
<i>Néha-néha, egy nyári éjjelen.....</i>	<i>12</i>
<i>Őszi harmat.....</i>	<i>13</i>
<i>Nyugodt pillanat</i>	<i>15</i>
<i>Szeptember</i>	<i>17</i>
<i>Téli képzelet</i>	<i>20</i>
<i>Egyvalaki legyen</i>	<i>22</i>
<i>Hull a hó</i>	<i>23</i>
<i>Mese a virágról</i>	<i>25</i>
<i>Mindenki él</i>	<i>27</i>
<i>Szárnyakat.....</i>	<i>29</i>
<i>Tenger</i>	<i>30</i>
<i>A Kóborlók balladája.....</i>	<i>32</i>
<i>Régen mindig.....</i>	<i>34</i>
<i>Hárman egy asztalnál.....</i>	<i>35</i>
<i>Volt halál.....</i>	<i>36</i>
<i>Cirkusz</i>	<i>37</i>

<i>Párna.....</i>	<i>39</i>
<i>Adnál-e?.....</i>	<i>43</i>
<i>Az a Csillag</i>	<i>44</i>
<i>Az álmodó kedvesnek.....</i>	<i>46</i>
<i>Hat kis vers</i>	<i>48</i>
<i>Kezedbe mindent.....</i>	<i>50</i>
<i>Ott, azon a helyen</i>	<i>52</i>
<i>Szívemet egészen.....</i>	<i>53</i>
<i>Te vagy</i>	<i>54</i>
<i>Vennék magunknak.....</i>	<i>55</i>
<i>A Tisza-menti fák.....</i>	<i>56</i>
<i>Egy néni, a férje, és az Isten.....</i>	<i>59</i>
<i>Gyöngyhalászat.....</i>	<i>61</i>
<i>Az Utcalámpákhoz.....</i>	<i>62</i>
<i>Az én kertem</i>	<i>64</i>
<i>Azoknak, kik a telet szeretik</i>	<i>65</i>
<i>Lenézett az Isten</i>	<i>67</i>
<i>Ott kint</i>	<i>69</i>
<i>Hívatlan vendég.....</i>	<i>70</i>
<i>Mementó</i>	<i>71</i>
<i>Alvaélő.....</i>	<i>72</i>

IMPRESSZUM

*A kötet címe: **Én nem papírra írok***

Kiadás éve : 2024

Kiadó: a szerző

Felelős kiadó: Tatár Botond szerző

Felelős szerkesztő: Rátz Ottó mesterpedagógus, szaktanácsadó, szakértő, újságíró-szerkesztő

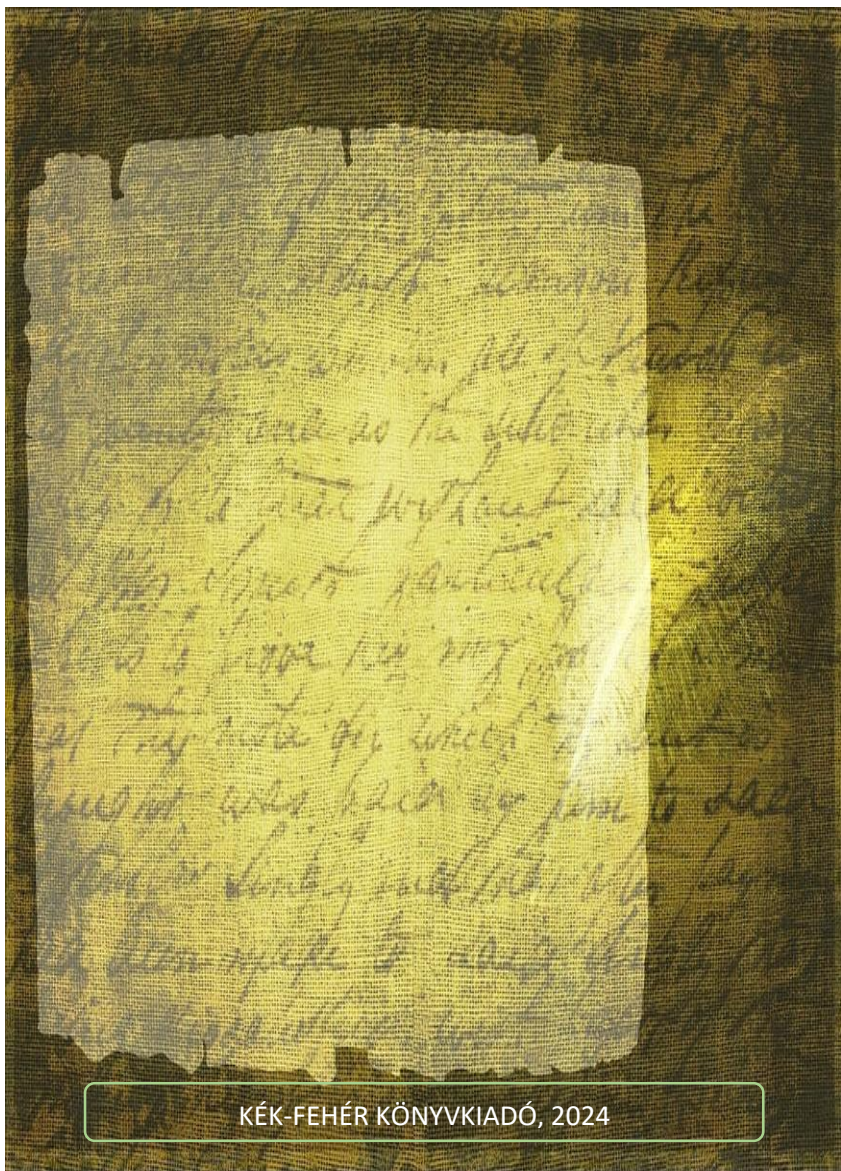
Megjelenés formátuma: pdf

Megjelenés helye : www.mek.oszk.hu

Minden jog fenntartva! Kereskedelmi forgalomba nem kerül!

A kötet pdf-formátuma változtatás nélkül szabadon terjeszthető!

ISBN: 978-615-81874-7-3



KÉK-FEHÉR KÖNYVKIADÓ, 2024